

expositury krajského soudu v Mor. Ostravě ze dne 29. dubna 1921, jímž byl uznán vinným zločinem krádeže dle §§ 171, 173, 174 II a), c), 176 II c), 179 tr. zák., a jímž mu nebyl přiznán podmíněčný odklad výkonu trestu, rozsudek v tomto směru zrušil a nařídil nalézacímu soudu, by po provedeném šetření rozhodl o návrhu na povolení podmíněčného odkladu výkonu trestu.

D ů v o d y

Pokud se týče nezl. Rudolfa M., který v čase činu nebyl ještě 18 roků stár, pokládá soud zrušovací za to, že nalézací soud nezjednal si dostatečného základu pro zodpovězení otázky, jsou-li tu podstatné důvody, z nichž lze souditi, že odsouzený povede pořádný život, a bude-li tudíž třeba výkonu trestu čili nic. Dle úmyslu zákonodárcova jest hlavním účelem zákona o podmíněčném odsouzení i ten, aby se obzvláště mladistvým provinilcům dala příležitost k polepšení se a aby hlavně u nich se zřetelem na to, že spíše mladistvá nerozvážnost, než zlý úmysl, povstálý ze zralé úvahy, bývá pramenem zlých skutků, se ihned nezakročilo se vší přísností zákona. Jest tudíž třeba tím důkladněji provést šetření ohledně povahy pachatelovy, aby se nade vší pochybnost zjistilo, je-li tu naděje na polepšení se provinilcovo, jež by opravedlňovala přesvědčení o tom, že obžalovaný povede řádný život, obzvláště za současného uložení opatření v § 4 cit. zák. uvedených, poněvadž při mladistvém věku se po případě dá očekávati příznivý výsledek polepšovacích prostředků i bez jejich skutečného použití, jelikož pouhá výhrůžka výkonem trestu účinkuje při předpokladatelné, nezatvrzelé povaze mladistvého mnohem více a jistěji než při provinilcích věku staršího. Když tedy soud nalézací zjistil u všech obžalovaných nedostatek předpokladů pro udělení podmíněčného odsouzení, lze říci, že zjištění toto stačí při obžalovaných zletilých a již trestaných, nikoliv však u obžalovaného M-a. U tohoto zdá se naopak, že vzhledem na dosavadní zchovalost, přes to, že čin opakoval, bude možno, aby soud nalézací, vyšetřiv si ovšem bližší okolnosti, snad dospěl k přesvědčení, že obžalovaný je polepšitelný, a že povede řádný život i bez výkonu trestu. Obzvláště bude k tomu zjistiti způsob vychovávání a dosavadního života (dotazem u správy školy), projevil-li obžalovaný lítost nad činem, do jaké společnosti chodí, jak se jinak choval vůči službodárci, jaký názor má tento v té příčině o obžalovaném, přijal-li ho snad zase do svých služeb, čímž by byla obzvláště odůvodněna naděje na polepšení se atd. Jelikož v naznačených směrech spisy nepodaly spolehlivého základu pro otázku podmíněčného odsouzení, bylo odvolání vyhověti a naříditi potřebná šetření.

Čís. 744.

V tom, že pachatel vzdal se věci neb užitku, které si trestným činem osvojil, nelze ještě spatřovati »náhradu škody« ve smyslu § 187 tr. zák.; vyhledává se, by věc nebo náhrada za ni dostala se do faktické moci poškozeného.

(Rozh. ze dne 24. února 1922, Kr I 635/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne

7. dubna 1921, jímž byly stěžovatelky uznány vinnými zločinem zpronevěry dle § 183 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvody:

Stížnost uplatňuje podle č. 9 lit. b) § 281 tr. ř., že balík s bluzami byl podán na poštu v Ch. zajisté nejpozději, než se udál výslech stěžovatelek policejním inspektorátem, že odesláním balíku vzdaly se stěžovatelky dispozice nad bluzami, že proto odeslání balíku zakládá úplné nahrazení škody, takže stěžovatelkám bylo přiznati beztrestnost (§ 187 odstavec první tr. zák.). Stížnost je na omylu. Ustanovení § 187 tr. zák. není vyhověno již tím, že pachatel se vzdává věci neb užitku, které trestným činem si osvojil; naopak zákon požaduje, aby pachatel škodu napravil, aby tedy, pokud jde o jmění poškozeného, zjednal též stav, který byl před trestným činem (aspoň ve smyslu hospodářském); v tento dřívější stav uvádí se však jmění poškozeného teprve tím okamžikem, kdy věc nebo náhrada za ni daná přichází do faktické moci poškozeného; až do tohoto okamžiku je tu jen úmysl, příprava neb pokus, zjednati dřívější stav, nikoliv však skutečná náprava škody. Tato nastala tedy v této věci teprve, když bluzy, které majitelce nemohly býti odevzdány přímo pro její nepřítomnost v K. — pro majitelku byly uloženy u soudu. To však událo se dle zjištění nalézacího soudu teprve den po výslechu, při kterém se policejní inspektor, tedy vrchnost — dověděl o provinění stěžovatelek. Stěžovatelky nemohou se tudíž dovolávati s úspěchem ustanovení § 187 tr. zák. a nemůže zejména též Matilda W. poukazovati na okolnost, že předměty, jí zpronevěřené, byly vráceny včas, kdyžtž obě obžalované byly spolupachatelkami zpronevěry ohledně celého množství prádla a oděvů.

Čís. 745.

Krádeže dopouští se i ten, kdo odcizí věc ve prospěch někoho jiného.

(Rozh. ze dne 24. února 1922, Kr II 521/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 13. června 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže dle §§ 171, 174 II. a) tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje důvody zmatečnosti čís. 5 a 9 a) §u 281 tr. ř. Vytýká rozsudku nejasnost dle čís. 5 §u 281 tr. ř., poněvadž jednak zjišťuje, že obžalovaný odcizil uhlí ve svůj prospěch, jednak má za prokázáno, že chtěl ho použít k vytopení sálu, kde se měla konati veřejná schůze odborové organizace soc. demokratické. Z druhého zjištění je patrné, že obžalovaný neodcizil uhlí pro sebe, nýbrž pro jiného, že byl pouhým odnášečem. Chybí zde tudíž podstatná náležitost skutkové podstaty zločinu krádeže, odcizení pro vlastní prospěch. Jednání obžalova-